

νω, ἀλλὰ διαφοράκια, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ γράφω ἐγώ . . . και
ξαναφέρνω τὸν Κουμουνοῦρο πάλι σ' τὰ πράγματα.

Α. Μαυρομιχάλης.

Ἵπουργεῖον! Ἵπουργεῖον Στρατιωτικῶν! Μποροῦσες ἀν
ἤθελα νὰ ἦσο δικό μου.

*

Οὐδέποτε τόσος στρατὸς ὄνειρων εἶχεν ἐνσκήψει εἰς τὰς
Ἀθήνας ὅσος τὴν νύκτα τῆς 6ης Μαρτίου.

Οἱ ὄδοκαθαρισταὶ τὸ πρῶτ' εἶχον τρομάξει βλέποντες σύν-
νεφα παραδόξων πτηνῶν διερχόμενα ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν
τῶν.

Ἦσαν τὰ ὄνειρα τῆς Ἵπουργικῆς Κρίσεως.
Κρῆ-Κρῆ.

PRIÈRE

Ah! si vous saviez comme ou pleure
De vivre seul et sans foyers,
Que lquefois devant ma demeure
Vous passeriez.

Si vous saviez ce que fait naître
Dans l' âme triste un pur regard,
Vous regarderiez ma fenêtre
Comme au hasard.

Si vous saviez quel beaume apporte
Au cœur la présence d' un cœur
Vous vous assoiriez sous ma porte
Comme une sœur.

Si vous saviez que je vous aime,
Surtout si vous saviez comment,
Vous entreriez peut-être même
Tout simplement.

Sully Prudhomme.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΝ

[Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πτώσεώς σου]

Ἡ γῆ μικρά; ἢ γῆ στενή; ὁ οὐρανὸς ἐμπρὸς σου.
Οἱ ἄνθρωποι σ' ἐλόπησαν; πρὸς τὸν Θεὸν ὑψώσου.

† Ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν

ΝΑ ΠΑΓΩ, ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΓΩ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Τρικούπη).

ΠΡΟΣΩΠΑ, Δεληγιάννης.

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ. (Πρὸ τῆς ἡμιανοικτῆς θύρας τῆς οἰκίας
του). Ὁὰ μὲ σπάση, εἶπα τόσα ψέματα, ποῦ θὰ μοῦ τὰ
ρίξη ὅλα κατάμουτρα.

Καὶ ἀν σπάσουν τὰ μοῦτρά μου;

Τί διάβολο! Ἵπουργὸς μὲ σπασμένα μοῦτρα!

Νὰ μὴν πάγω σ' τὴν συνεδρίασιν!

(Κλείει τὴν θύραν καὶ ἀναβαίνει ἀργὰ δύο τρεῖς βαθ-
μίδας).

Καὶ τί θὰ πῆ ὁ βουλευτὴς Μεσολογγίου; Ὅτι τὸν φο-
βήθηκα!

Καὶ εἰς ποῖον θ' ἀπαντήσῃ κυρίως ἢ εἰς ἐμέ. Ἡ κυβέρ-
νησις εἶμαι ἐγώ. Τὸν Κουμουνοῦρον ξεύρω ὅτι δὲν τὸν λαμ-
βάνει ὑπ' ὄψιν ὁ ἐκ Μεσολογγίου βουλευτὴς.

Γίνεται λοιπὸν νὰ λείπω ἐκ τῆς θέσεώς μου;

Τότε λοιπὸν νὰ πάγω!

(Καταβαίνει δρομαίως καὶ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ζητεῖ
μεθ' ὀρμῆς νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν σταματᾷ).

Μὰ τὰ ψέματα, τὰ ψέματα! Ὁὰ μοῦ τὰ κτυπήσῃ σ' τὸ
κεφάλι. Τί θὰ πῶ!

Δὲν θέλω καὶ νὰ τὸν ἀγριέψω πολὺ πολὺ, μπορεῖ νὰ
βγάλῃ τὸ πρωτόκολλο τῆς Οἰκουμενικῆς ποῦ ἔχω φαρδεῖα
πλατεῖα τὴν ὑπογραφή μου.

Ἔε! μὰ τότε νὰ μὴν πάγω!

(Ἀναβαίνει δρομαίως καὶ φθάνων εἰς τὴν ἔσω θύραν
τῆς οἰκίας σταματᾷ).

Ποῦ θὰ εἶναι τὸ θεωρεῖον τῶν Κυριῶν πλήρης! Περισσό-
τερο ἔρχονται γὰ μένα παρὰ διὰ τὸν ἐκ Μεσολογγίου βου-
λευτὴν. Ὁὰ μὲ ζητοῦν καὶ δὲν θὰ μ' εὐρίσκουν.

Πηγαίνω λοιπὸν!

Κι' ἀν μοῦ τραβήξῃ καμμιά ἐγγλέζικη κοροῦδία καὶ γε-
λάσῃ ἐκείνη ποῦ ξεύρεις;

Ἄοχι, ὄχι δὲν πηγαίνω.

Ἄ! νὰ! Ἄς δοῦμε τί θὰ πῆ ἡ μαργαρίτα!

(Λαμβάνει ἐκ τινος γάστρας μαργαρίταν καὶ ἐκφυλλίζων
αὐτὴν ὡς ἐραστὴς ψιθυρίζει: Νὰ πάγω, νὰ μὴν πάγω, νὰ
πάγω, νὰ μὴν πάγω, νὰ πάγω Νὰ μὴν πάγω!)

Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο. Ἀποφεύγω τὴν μπόρα καὶ δὲν
ἀναγκάζομαι νὰ πῶ καὶ ἄλλα ψέματα.

(Ἀποσύρεται εἰς τὸν κοιτῶνά του).

Μὴ Χάνεσαι.